

Kronika - Nebefovo posmrtné tajemství

Dne 27.9. jsme se shromáždili na městském vlakovém nádraží, které se začalo den předtím (tzn. 26.9.) bourat. Zorganizoval se nástup, možná poslední před momentální budovou vlakáče a po nastoupení do vlaku jsme zamávali rodičům a vydali se objevit Nebefovo “Ó náš bývalý pán” posmrtné tajemství. Jakmile jsme vystoupili z vlaku a nasadili si pláštěnky kvůli začínajícímu dešti, vydali jsme se na obvyklou cestu do Dvorců, v nichž na nás čekaly ostatní děti.

Zmoklí jsme dorazili na Huckrom a rozřadili se k vedoucím : Mája, Áďa a B.G.

Po ubytování na půdě jsme si k večeri dali chleby s paštikou. Když se rozdělily služby a přestalo pršet, mohli jsme vyrazit do lesíka, kde byly na stromech připevněny kartičky se slovy nebo čísly. Po získání všech údajů jsme vyrazili zpět do chalupy a pustili se do luštění.

Šifra nás poslala do muzea, kde jsme pomocí čísel měli získat první indicii k Nebefovu “Ó náš bývalý pán” posmrtnému tajemství - **zprvu neznámí**. Poté jsme měli jednotlivě pomocí provázku projít skrze tmou a dostali jsme se ke stanovišti s hrníčky, v nichž byl, jak jsme se později dozvěděli, spací lektvar. Po vypití se na dně objevilo slovo **jiní** - druhá nápověda. Když jsme se konečně dostali do teplé chalupy, dozvěděli jsme se, že někde vevnitř je šifra - 3. indicie. Po nalezení a rozluštění nám vzniklo slovo **pomoc**. A my se konečně mohli jít vyspat.

Druhý den - 28.9. jsme se při egyptské taneční rozcvičce dozvěděli, že jsme ve snu a lektvar vyprchá až další den v 10:00. Po dobré snídani (chleby s velbloudím sádlem nebo fíkovou marmeládou) jsme se měli utkat s Anubisovou armádou. Bojovali jsme se třemi vojsky, z nichž každé mělo dva velitele, kteří se snažili ochránit své armády.

Po bojovce jsme se pustili do úklidu větví kolem potoka, které nám přinesla povodeň.

Krátce po poledni byl výborný oběd - vývar z kura egyptského a smažené papyrové hlavy s batáty, jak nám představil jídlo šéfkuchař Šali.

Následoval poledňák a my jsme se začali připravovat na cestu za dalšími indicemi. Na nástupu nám Dušan předal čtvrtou nápovědu - **přítel**, ke které nám dal šifru - básničku. Pomocí té jsme získali zlaté vejce, v němž byly čtyři různé souřadnice. Ty jsme zadali do map a vyrazili na předlouhou cestu. Když jsme dorazili k druhé indicii z této cesty, začalo pršet, takže zbytek cesty jsme strávili ukrytí pod pláštěnkami.

Byli jsme promrzlí, naštvaní, unavení a v tomhle psím počasí jsme celou cestu provolávali: “Kdo za to může????” “Dušan!!!!” a tento pokřik jsme mnohokrát zopakovali.

Jakmile ale nastal čas svačiny a dostali jsme vzpruhu v podobě přesnídávky a perníku, tak se v nás znovu probudila energie. Po nějaké době se dokonce utišil i déšť a mohli jsme svléknout pláštěnky. Nejvíce nás povzbudilo prosvítající sluníčko, které vyčarovalo duhu táhnoucí se přes celý obzor.

Z této cesty jsme si odnesli čtyři nápovědy - **věda, hvězdy, civilizace, portál**.

Po večeri (egyptské rizoto) jsme si sedli a snažili se pospojovat indicie, aby vytvořily něco jako příběh, který by mohl být Nebefovým “Ó náš bývalý pán” tajemstvím.

Po několika pokusech jsme se dozvěděli, že Nebef se seznámil se zprvu neznámými bytostmi z jiné hvězdné civilizace, jež se k nám dostali skrze portál. Chtěli Nebefovi pomoci, tak ho učili vědu a pomáhali třeba se stavbou pyramid. Nebef k nim vzhlížel, až se z nich nakonec stali přátelé.

Tím jsme ono tajemství konečně rozluštili a mohli jsme jít spokojeně spát.

Následující den - 29.9. jsme posnídali chleby s máslem a šunkou a pustili se do úklidu chalupy.

Když jsme byli se vším hotovi, sbalení, na batohy si připevnili cancátka, tak jsme si ještě pochutnali na výborných muffinech.

Jakmile z nás spací lektvar konečně vyprchal a my se probudili, vyrazili jsme na zpáteční cestu domů. Někteří jedinci odjížděli už od chalupy, jiní se odpojili až ve Dvorcích. Během cesty jsme našli dokonce i houby. Při čekání na vlak jsme si trochu zasportovali na svalu pod mostem a objevili malé mušličky. Po chvíli přijel vlak, my nasedli a po pár minutách dorazili zpět do Jihlavy. Před vlakáčem jsme udělali nástup s pokřikem “Ó náš bývalý pán”, rozloučili se a rozejeli se domů.

Komár